

[Stauning.]

Statslaan, om hvilket vi skal have særligt Forslag, naar Betingelserne for Optagelse af dette er til Stede.

Altsaa, i den foreliggende Form vil det være simpelt hen umuligt, rent formelt, praktisk umuligt, at vedtage Underændringsforslagene, saa alene af den Grund kan jeg ikke stemme derfor. Dernæst kan der vel ogsaa rejses Tvivl om, hvorvidt det er rimeligt just at paatvinge Skatteyderne eller en Del af Skatteyderne en Forøring paa 50 Mill. Kr. Aktier i Banken. Vi er i hvert Fald — det har jeg ogsaa sagt til det ærede Medlem tidligere — af den Mening, at det ikke bør omfatte saa stort et Beløb. Hvis man skulde forsøge en saadan Tvangsaflevering af Aktierne, maatte det være til et væsentlig mindre Beløb.

Endelig kan der med Rette, som allerede antydtes, rejses den Indvending mod denne Form, at den har en meget stor Lighed med det Tvangslaan, som Ministeriet Neergaard i 1924 forsøgte at gennemføre, som det radikale Venstre og Socialdemokratiet i hvert Fald var skønt enige om at bekæmpe.

Jeg tror derfor, at denne Idé trænger til noget nærmere Overvejelse, ihvorvel der altsaa meget godt kan ogsaa fra vor Side tænkes Sympati overfor en saadan Form for Aktieemissionen, vel at mærke for en betydelig mindre Dels Vedkommende, end den, der er foreslaaet i Underændringsforslaget. Men altsaa af disse Grunde og ikke paa Grund af principiel Uoverensstemmelse angaaende Dækningsreglerne tilraader jeg mine Meningsfæller at afholde sig fra at stemme om de af det ærede Medlem Hr. Zahle stillede Underændringsforslag.

Pitzner: Jeg har kun to Bemærkninger at gøre. De er begge til den højtærede Minister.

Ministeren udtalte, at han ansaa det for mest formaalstjenligt uden Persons Anseelse at tage de Mænd til Bankraadet, man ansaa for bedst egnede. Det er jeg ganske enig med den højtærede Minister i, det har jeg ikke sagt et Ord imod. Jeg gaar ud fra, at da de Mænd blev taget, som nu sidder der, tog man ogsaa dem, man ansaa for bedst egnede. Nu kan det være, at enkelte af dem ikke har vist sig saa gode, som de kunde og skulde og burde have været. Det, jeg har gjort mig til Talsmand for, er dette, at man ikke tager Kontinuiteten væk i Bankraadet. Det skulde dog være mere end mærkeligt, om alle de,

der i sin Tid var særdeles gode, nu ikke mere var det.

Dernæst kom den højtærede Minister med en Udtalelse, som jeg, hvis jeg da ikke har opfattet den rent forkert, maa protestere imod. Den højtærede Minister udtalte om § 2, om Reservefonden, at hvis Banken i Løbet af et eller to Aar havde indbetalt 10 Mill. Kr. til Reservefonden, og Statsforskrivningen som Følge af Forslagets Bestemmelser var nedskrevet med dette Beløb, og der saa et efterfølgende Aar af en eller anden Aarsag kom et direkte Tab, hvorved Reservefonden mistede 2 Mill. Kr., saa skulde Statsforskrivningen igen stige. Det kan den ikke efter det, som staar her. Hvis noget saadant skulde ske, maatte der efter mit Skøn staa: Beløbet indskydes i Form af en Statsforskrivning, som til enhver Tid tjener til at supplere Reservefonden op til 34 Mill. Kr., indtil Banken selv i Reservefonden har kunnet indbetale 34 Mill. Kr., hvorefter Statsforskrivningen bortfalder. Men der staar jo, at

„Beløbet indskydes i Form af en Statsforskrivning, og denne nedskrives med de aarligt til Reservefonden henlagte Beløb.“

Jeg kan ikke se rettere end, at hvis det skulde ske, som Ministeren nævner — hvad jeg ikke tror vil ske —, saa kan der ikke foretages det, Ministeren sagde. Jeg tror, Ministeren husker fejl eller tænker paa noget, der en Gang blev omtalt i Udvalget, da man talte om, at Tab skulde afskrives paa Reservefonden. Den højtærede Minister ryster paa Hovedet, det er altsaa ikke det. Det maa saa være noget andet, men galt er det, saa vidt jeg kan se.

Christmas Møller: Det er sagt, at Grunden til, at vi stemmer imod denne Ordning, maatte være den, at vi ikke havde nogen Tro paa, at denne Ordning kunde holde. Jeg tror, jeg tilstrækkelig skarpt og tydeligt ved mit første Indlæg har angivet Aarsagerne til vor Afstemning, og jeg vil anbefale, at man hverken lægger noget til eller trækker noget derfra.

Til den højtærede Handelsminister, som talte om det uforvarlige i at skabe Uro, skal jeg sige, at jeg tror, Handelsministeren vil være enig med mig i, at stærke Ord overfor de Bemærkninger, jeg gjorde, er unyttige. Selv om vi havde det Standpunkt, vi havde, var det, som jeg sagde, vort Ønske, at der skulde være saa ringe Uro som muligt.

Til det ærede Medlem Hr. Stauning